

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Becca Freeman
THE CHRISTMAS ORPHANS CLUB

Copyright © 2023 by Becca Freeman
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04968-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

BEKA FRIMAN

**KLUB
USAMLJENIH**

Prevela Mila Ilić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Svima koji su ikada sami provodili Božić:
vidim vas, volim vas.*

*I Šugavim vranama:
Hvala na prijateljstvu o kome vredi pisati knjige.*

PROLOG

Hana

Ova godina, 24. decembar

Bila je to noć pre Božića, i u čitavom Menhetnu nijedno stvorenje nije se micalo, čak ni miš.

Ispravka. Na Menhetnu u šest sati na Badnje večer vlada potpuni i sveopšti metež.

Miševi – dobro, pacovi – veselo skakuću kroz planine kesa za smeće nagomilanih na trotoaru koje su stare jedan dan. Bestidno je, zaista. „Micanje“ bi bilo preblag izraz.

Što se ljudi tiče, stanica Grand central je pulsirajuće more tela koja žure da uhvate voz do predgrađa u široj oblasti njujorške metropole iz kojih potiču. U „Sitareli“, otmenoj bakalnici u Vest Vildžu gde šolja bobičastog voća košta najmanje deset dolara, ispred odeljka sa gotovom hranom izbija četvrti verbalni okršaj tog dana kada se dve žene sukobe oko poslednjeg pakovanja zapečenog krompira. Oni koji su se odlučili da naruče hranu ne prolaze ništa bolje. Predviđeno vreme dostave u restoranu „Han dajnasti“ gotovo je tri sata.

Stoga ne bi trebalo da me čudi što sam zaglavljena u saobraćajnoj gužvi, na zadnjem sedištu žutog taksija koji svaki čas zastajkuje dok mili uz Vest Sajt hajvej. Odustala sam od nade da ću se našminkati u automobilu.

Izvlačenje linije ajlajnera bilo je suviše optimistično; uspeh će biti i ne isповraćati se od vožnje.

„Iz grada si?“ pita me vozač taksija od šezdesetak godina, sa jakim njujorškim naglaskom.

„Ne, iz Džerzija“, kažem mu, nastojeći da budem istovremeno ljubazna i stavim mu do znanja da ne želim da pričam.

„Imaš porodicu u gradu, doduše, jelda? Tetke? Rođake?“, pita on. „Kladim se da si pošla da s njima provedeš Badnje večē.“

„Ne. Nemam porodicu, sama sam.“

Gleda me u retrovizoru i vidim sažaljenje u njegovim naboranim plavosivim očima.

On me sažaljeva, a ja sažaljevam sve ostale koji slave dosadne, obične Božiće. Neki misle da je tužno biti bez porodice za praznike, ali Božić je moj omiljeni dan u godini. A ovaj obećava da će biti najbolji dosad. Mora biti, nakon katastrofa koje su obeležile proslave u prethodne dve godine. Ovo večē je samo predjelo.

Razmišljam da ispravim vozačeve pretpostavke, ali osećam da mi se burito koji sam pojela za ručak komeša u stomaku kad on gazi kočnice po tristoti put, te odlučujem da sklopim oči i pretvaram se da spavam. Neka misli šta god želi.

Kada uletim u Teov stan, nenašminkana i osećajući blagu mučninu, Fin viče: „Hana, jesi li ti? *Konačno!*“

„Hajde, onda“, uzvikuje Teo. „Ako se hrana ohladi, sve će otići u tri lepe.“

„Sladak šal!“, primećuje Prija dok ulazim u trpezariju gde troje od mojih četvoro omiljenih ljudi sedi oko dugačkog stola.

„Znam da ga Hana nije izabrala jer nije u neutralnoj ili plavoj boji“, šali se Fin. „Pa, od koga je?“

„Hej!“ protivim se. „Doduše... istina. Poklonio mi ga je Dejvid“, kažem dok se poigravam jarkocrvenim šalom od kašmira koji mi je obmotan oko vrata.

„Za Božić?“ Fin želi da zna.

„Ne, sutra ujutru razmenjujemo poklone. Poklonio mi ga je samo onako. Video ga je u izlogu i pomislio da će mi se slagati s kosom.“

Klub usamljenih

„Mislim da mu se sviiiiidaš“, pevuši Fin, razvlačeći reč poput Sandre Bulok u filmu *Mis tajni agent*. „Hoće da te poljubiiii.“

Obrazi mi se zažare od njegovog zadirkivanja, ali takođe se cerim. Dejvid uvek donosi kući poklončiće. Znam da mu se sviđam – da me voli, zapravo. Nikad nisam sumnjala u njegova osećanja prema meni, čak ni na samom početku veze. Ali tople misli o mom dečku praćene su ubodima krivice. Na trenutak, razmišljam da sve ispričam: kako su stvari između nas čudne, šta sam pronašla pre nekoliko nedelja. Ali ovo večer, kao produžetak Božića, sveto je. Pauza od stvarnog života. Nema posla, nema porodice, samo mi. Ne želim da ga remetim svojim ljubavnim jadima.

Pošto skinem svoje zimske slojeve, nežno položivši šal na naslon stolice kako se ne bi valjao po zemlji, primećujem trpezu koju sam u žurbi previdela. Sto je pokriven srebrnim poslužavnicima koji su natrpani burgerima u papirnim omotima. Tu su kristalne činije sa pomfritom svih vrsta – tankim, uvijenim, rebrastim, od slatkog krompira – kao i činije s pečenim krompirom. Tu je čak i činija sa kolutićima luka i još jedna sa kroketima. Na svakom mestu za sedenje nalaze se posudice sa nečim što liči na kečap, majonez i umak za burgere.

„Izvinite“, kažem. „Jesam li propustila deo večeri kad ste se toliko naduvali da ste sišli s uma?“

„Čula si za gozbu sedam riba^{*}, zar ne?“, Teo pita. „E pa ovo je gozba sedam burgera iz restorana brze hrane.“

„Probaćemo ih sve i odabrati pobednika. Napravio je kartice za rezultate.“ Fin pokazuje na pregršt kartica bež boje kraj svog tanjira sa natpisom ispisanim vijugavim crvenim krasnopisom na vrhu – *Badnja tuča burgera*.

Sa ovim ljudima bi mi bilo zabavno i u praznoj sobi; biti sa njima je samo po sebi posebno. Ali očaravajuće je koliko je ovo komično. Ne mogu a da se ne nasmejem pred ovakvim prizorom.

„Pre svega, ovo je smešno zato što će 'Šejk šak' sigurno pobediti, ali, sem toga, šta ćeš ti da radiš?“, pitam Priju koja je vegetarijanka.

* Italijansko-američka tradicionalna proslava Badnje večeri sa sedam različitih jela koja sadrže ribu. (Prim. prev.)

„Ja ocenjujem priloge“, cvrkuće ona. „Ali samo da znaš, Teo se kladi na 'In en aut.'“

„U Njujorku uopšte i nema 'In en auta'“, počinjem. Ali, naravno, jedan poslužavnik je zatrpan burgerima sa njihovim prepoznatljivim crveno-belim omotima. „Kako?“

„Poručio ih je iz Kalifornije“, kaže Fin uz kolutanje očima. Ne želim da znam kako je to učinio, niti koliko je koštalo, ali i dalje sam ubeđena da neće pobediti, naročito podgrejani.

„Hoćemo li?“, pita Teo.

Zauzimam mesto kraj Fina i protresem salvetu da bih je otvorila. Svi počinju da se služe, sem mene. Umesto toga, pritiskam okidač na mentalnom foto-aparatu. Želim da sve zapamtim, da ovu noć utisnem u um poput ključnog sećanja. Jer pored toga što će biti najbolji, ovo bi nam mogao biti poslednji zajednički Božić.

Fin poseže da mi stisne ruku, nemo me pitajući jesam li dobro. Iskreno, nisam uopšte dobro. Skrhana sam što odlazi i sa sobom odnosi polovinu mog srca, kao da je reč o onim plastičnim ogrlicama za najbolje drugarice koje desetogodišnjakinje razmenjuju kao društvenu valutu. Čini mi se dvostruko nepravednim zato što mi se tek vratio. Čitava godina izgubljena u svađi. Nisam spremna za ono što predstoji. Ali lepim osmeh na lice i uzvraćam mu pogled, pretvarajući se da sam srećna. I jesam, zbog njega, ali sam takođe tužna zbog sebe. Tužna što svemu dolazi kraj.

Sve ostale čeka nešto novo na horizontu – Prija je i dalje uzbuđena zbog novog posla, Fin se seli u Los Anđeles, a Teu se čitav život sastoji od avionskih karata i žurki. Ali mene samo čeka manjak. Rupa veličine Fina u mojoj svakodnevicu.

„Šta je?“, pita Fin, sumnjičavo me gledajući, ne verujući osmehu koji sam nalepila.

„Ništa“, kažem. „Samo sam srećna što sam ovde sa svima vama.“

Gutam sledeću misao koja mi se pojavljuje u glavi: *Ne znam kako bih ikada mogla biti srećnija nego sad.* Ovi ljudi su jedina porodica koja mi je potrebna.

JEDAN

Hana

Božić #1, 2008. godina

Ja, Hana Galager, neka sam vrsta stručnjaka kada je reč o depresivnim plej-listama.

Naravno, to je glupa supermoć. Mnogo bih više volela da umem da letim, ili da čitam misli, ili da se pretvaram u baricu tečnog metala poput Aleks Mak*, ali čovek ne može birati šta će mu život dodeliti. Ko to bolje zna od mene?

Dodajem „Brick“ Ben Folds Fajva u plejlistu koju sastavljam, a zatim i „Skinny Love“ Bona Ivera. Uz to ubacujem i „Vindicated“ Dašbord konfešenala. Ako mene pitate, problem sa današnjom muzikom je što ima previše pesama o raskidima i neuzvraćenoj ljubavi, a premalo o razočaravajućem stanju u čitavom prokletom svetu.

Protekle četiri godine provela sam usavršavajući svoju veštinu, pa će večerašnja plej-lista biti moje životno delo.

Smanjujem prozor pretraživača da proverim preuzimanja sa Lajmvajera. *Dođavola!* Jedva da ima bilo kakvog napretka, a hladnjak na mom laptopu zuji kao da se sprema za lansiranje sa mog krila.

* Glavna junakinja serije *The Secret World of Alex Mack* koja se emitovala na Nickelodeonu. Dobija supermoći nakon sudara s kamionom koji prevozi neobične hemijske supstance. (Prim. prev.)

Ako zaista želim „Hide and Seek“, mogu da je kupim. Ali devedeset devet centi je mnogo novca za pesmu, a još uvek sam ljuta što ju je Marisa Kuper* ukaljala svojim lepim, popularnim prstićima. S druge strane, mojom plej-listom dominiraju muškarci, a zašto bi oni imali monopol nad očajem?

O, nek ide dođavola! Božić je. Barem toliko zaslužujem.

Skačem sa svog kreveta na sprat i prevaljujem naporan put – čitava tri koraka – do radnog stola gde je moj ranac prebačen preko naslona stolice. Novčanik je negde na dnu, zajedno sa čitavim semestrom istrošenih hemijskih olovaka i polupopunjenih radnih svezaka iz španskog.

Tu si!

Dok obavijam prste oko novčanika, čuje se kucanje na vratima.

To je čudno.

Nije neki moj prijatelj, zato što ovde nemam prijatelja. A čak i da imam, bili bi kod kuće za zimski raspust i jeli šunku sa svojim srećnim, čitavim porodicama.

Kada otvorim vrata, nađem se licem u lice sa vižljastim dečakom svetlosmeđe kože, koji je odeven kao da je pobegao sa srednjovekovnog festivala. Nosi košulju sa karnerima uvučenu u pantalone uskog kroja, toliko uskog da bi mogle zapravo biti ženske. Taj outfit – a upravo je to, *outfit* – upotpunjen je askot kravatom sa zelenim šarama i crnim somotskim plaštom. Prilično sam sigurna da nosi ajlajner, koji mu, ako ćemo iskreno, nesumnjivo dobro stoji.

„Ko si ti?“ Ne trudim se da budem ljubazna jer sam sigurna da je pogrešio sobu.

„Ja sam Fin Everet“, kaže kao da je to očigledno, mada znam da ga nikad u životu nisam videla. Zapamtila bih ga.

Svoje reči naglašava bacanjem plašta preko ramena, čime otkriva ble-sak grimiznocrvene postave, a zatim spušta ruku na bok. Zuri u mene kao da očekuje odgovor, iako je *on* taj koji je pokucao na *moja* vrata.

„Dobro, Fine Everete, šta hoćeš?“

* Junakinja iz serije *The O.C.* čija je scena doprinela popularnosti pesme „Hide and Seek“. (Prim. prev.)

„Šta ćeš u kampusu za Božić? Znaš da ti nije dozvoljeno da budeš ovde, zar ne?“

Poznajem ga tek trideset sekundi, a već me je razdražio. Ali znam kako da ga se otarasim. „Ja sam siročče.“

Sa zadovoljstvom primećujem da se trgnuo na tu reč. Ne bih inače sebe tako opisala, ali želim da se vratim svojoj večeri, a u proteklih nekoliko godina naučila sam da ništa ne stavlja tačku na razgovor brže od reči na S. Svakako je mene nagnala na bekstvo ka vratima kada je sredovečni socijalni radnik u neispeglanom smeđem blejzeru seo naspram mene i moje sestre i započeo razgovor sa: „Pošto je Hana sada siročče, moramo da rešimo pitanje starateljstva nad njom.“

Fin Everet me odmerava od glave do pete, zapazivši moj karirani donji deo pidžame, preveliki duks Boston koledža i masnu kosu koja je poslednja tri dana bila u istoj neurednoj punđi. „Ne“, kaže, odmahujući glavom kao da sam matematička jednačina koju ne može da reši. „Previše si lepa da bi bila siročče.“

„Molim?“

„Silne belkinje bi se potukle da te dovedu kući iz sirotišta. Slatka si. Ne najbolje obučena, ali slatka.“ Pošto ne odgovaram, on dodaje: „To je kompliment, inače!“

E pa, sranje. Nije od onih ljudi koji se stegnu kad čuju za moje roditelje; on ima pitanja. Ništa nije gore od ljudi s pitanjima. *Kako? Istovremeno? Koliko si imala godina? Kako se osećaš u vezi s tim?*

„Nisam takva vrsta siročeta. Nisam nekakav kućni ljubimac ili šta god da ti je na pameti. Roditelji su mi umrli kad sam imala petnaest godina.“

„O, dobro. Pa, idemo u avanturu.“ Čitavo telo mi se opusti kad shvatim da je promenio temu.

„Je li?“ Nisam izašla iz svoje sobe već dva dana jer je čitav kampus zatvoren, čak i menza. Preživljavam na kutijama pahuljica „spešl kejs“ sa jagodama i na podgrejanim buritosima sa pasuljem i sirom iz supermarketa u podnožju brda. U kakvu bismo uopšte avanturu mogli poći?

„Imaš neke bolje planove?“

Nemam. Slušaću svoju plej-listu dok jedem čitavu tubu sladoleda „ben end džeri“ sa ukusom mleka i kolačića, a potom ću možda gledati *Umri*

muški, najmanje sentimentalni božićni film, kako bih sebe ubedila da sam u prazničnom raspoloženju. Ali ne želim da mu to kažem, jer znam kako zvuči.

Ali Finu Everetu ne treba potvrda. Provlači se kraj mene i pogled mu luta od jednog kraja sobe do drugog, oba sa po jednim krevetom, radnim stolom i ormanom. „Koji orman je tvoj?“

Na jednoj strani je običan plavi jorgan. Svaki kvadratni centimetar zida od cigala oblepljen je posterima bendova. Gaster, O.A.R., Vizer, Vilkou, Postal servis. Druga strana je ukrašena ćebetom sa slikom Lili Pulicer i samo jednim posterom Džesike Simpson koja usisava u donjem vešu. Mislim da je očigledno koja strana je moja, ali ipak pokazujem na orman na desnoj strani sobe. On počinje da pregleda vešalice. Nisam sigurna šta traži, ali sam ubeđena da to neće naći. Živim u majicama sa koncerata kupljenim na štandovima u „Paradajz rok klubu“ i „Orfeumu“.

„To je sve!?“ Uzdiše toliko dramatično da gutam izvinjenje zbog nedostatka večernjih haljina.

„Šta si tražio?“

„Nešto bolje od...“, pokazuje na moju pidžamu i pravi grimasu kao da je nanjušio pokvareno mleko, „... ovoga.“

„A gde to idemo, pa su toliko stroga pravila oblačenja?“

„Sad ćemo morati nakratko da skrenemo s puta. Uzmi kaput. Idemo.“ Dvapat pucketa prstima da naglasi svoj zahtev.

Mora da sam od zapanjenosti postala poslušna, jer zatičem sebe kako uzimam svoju debelu jaknu i navlačim „agsice“ isprskane solju. Izgleda da idemo u avanturu.

Izlazimo iz zgrade Velč na oštar noćni vazduh. Snežne pahuljice plešu na vetru. Ono što je najupečatljivije nije sneg, već tišina. Obično deset hiljada studenata žuri na seminar Perspektive o zapadnoj kulturi ili na vožnju sobnih bicikala u „Pleksu“, a noću – mada, budimo iskreni, ponekad i danju – obično šetaju do žurki koje se održavaju van kampusa u Klivland serklu, gde se igraju prevrtanja čaša. Ali večeras smo tu samo mi.

Prelazimo na nesrečno nazvani Prašinarnik, koji uopšte nije prašnjav. Veći deo godine, to je travnati trg okružen veličanstvenim kamenim zgradama, ali sada je prekriven sa pet centimetara stvrdnutog snega. Kad sam obilazila kampus, bilo je proleće, i travnjak je bio istačkan grupicama devojaka koje su se sunčale na peškirima za plažu, dok su ih momci sa frizbijima zaobilazili. Bilo je upravo onako kako sam zamišljala da koledž izgleda – kao iz epizoda *Dosonovog sveta*. To je bio delić normalnog za kojim sam žudela.

„Kako si me pronašao?“, pitam se naglas. Možda je trebalo da postavim više pitanja pre nego što sam pristala na ovaj izlazak. Mada tehnički i nisam pristala.

„Zbog muzike“, Fin odgovara. „Ali tvoja je bila šesta zgrada u koju sam ušao! Veruj mi, nije bilo lako naći te. Nedelju dana *jedva* nekako uspevam da se zabavim.“ Pokazuje na svoju smešnu odeću. „Počeo sam da mislim da sam jedina osoba u kampusu.“

Fin i ja stižemo na Trg O'Nil i idemo ka tužnoj, neosvetljenoj božićnoj jelci u centru. Jesmo li tu pošli? Velike li avanture. Budući da su studenti na raspustu, osoblje je sigurno zaključilo da je cena struje previsoka da bi se opravdalo paljenje lampica, čak i na Božić.

„Čekaj ovde“, naloži mi Fin.

Ostavlja me ispod drveta i odlazi ka biblioteci na istočnoj strani trga. Nisam dovoljno blizu da bih videla šta radi, ali čujem zveket ključeva koje vadi iz plašta i gledam kako nestaje u zgradi.

Skakućem sa noge na nogu da bih se ugrejala dok minuti prolaze, a on se ne vraća. Na tren, pitam se da li sam napuštena – opet – i da li možda ima kočiju sa upregnutim konjima spremnu za bekstvo koja ga čeka na drugoj strani zgrade.

Daću mu još pet minuta pre nego što se zaputim nazad u toplotu svoje sobe i spremim se da gledam *Umri muški*. Kad spustim pogled na ručni sat da bih počela da odbrojavam, drvo preda mnom se uz treperenje pali. Izvijam vrat da bih buljila u hiljade raznobojnih treperavih lampica. Osećam kako se cerim kao budala. *Dobro, Fine Everete, nije loš početak*.

Ne čujem kako prilazi, zbog vetra koji briše trgom, ali kada se osvrnem, on stoji kraj mene sa samozadovoljnim keksom na licu, gledajući

kako se divim njegovoj rukotvorini. „Kako si znao kako da to uradiš?“ pitam.

S lažnom naivnošću sleže ramenima i ne odgovara mi na pitanje. „Nema avanture bez odgovarajućeg ambijenta, zar ne?“ Namiguje mi. „Napred!“

„Kuda idemo?“ Pratim ga stepenicama.

„Videćeš. Strpljenja, draga“, dobacuje preko ramena.

„Hana“, ispravljam ga, shvativši da me nije pitao kako se zovem. Izgleda da ime nije bilo značajan kriterijum za saučesnika u avanturi. Sad se osećam još gluplje što skitam kampusom rizikujući da slomim vrat na ovim zaleđenim stepenicama, sa ovim čudakom u plaštu koga nije briga ni kako se zovem.

On se zaustavlja na kraju stepeništa, a ja skoro nalećem na njega otpozadi. „Hana“, ponavlja, isprobavajući moje ime u ustima. „Drago mi je“, kaže uz mali naklon.

Nelagodni kikot otima mi se iz grla. Niko mi se još nikad nije naklonio. Tako je čudan, ali možda je pomalo i simpatičan? Sem toga, bio je u pravu, šta bih drugo radila večeras?

„Pa, hajmo, pre nego što mi se sledi dupe!“

Nakon kratke pauze u zgradi Robšam radi pljačke ormara pozorišne sekcije i žestokih rasprava o mojoj odeći za to veče (zalagao se za viktorijansku haljinu sa korsetom, ali sam ga ja nagovorila da se zadovolji crvenom haljinom u stilu pedesetih sa bockavom podsuknjom), stojimo ispred Donje menze, koja je zatvorena. Samo što za nas večeras ništa nije zatvoreno, zahvaljujući Finovom čarobnom svežnju ključeva. Počinjem da se pitam da li se u nekoj ostavi nalazi domar zalepljen lepljivom trakom za stolicu, kome nedostaje jedan svežanj ključeva.

Haljina do članaka koju nosim na Finovo insistiranje kovitla mi se oko kolena dok ulazimo u deo menze u kome se nalazi kafeterija.

„I šta će dama večeras jesti?“, pita Fin.

Mogućnosti su ograničene, budući da je menza zatvorena. Bez odejljaka za tople obroke i salatu, preostaju nam čips, štanglice od žitarica i

pahuljice. „Dama će jesti najbolje pahuljice sa medom i orasima, dobri gospodine.“

„Možemo bolje od toga“, kaže Fin dok se saginje iza pulta za posluživanje.

„Kada bi mogla da jedeš bilo šta na svetu – pa, možda ne na celom svetu, ali nešto što bi obično bilo dostupno u Donjoj – šta bi to bilo?“

Izgleda da se spremamo za nešto slično izmišljenoj čajanci, ali rado ću prihvatiti igru.

„Dakle?“, podstiče me.

„Palačinke!“

„To je tako dosadno. Probaj opet, ali ovog puta neka bude bolje.“

„Palačinke s čokoladnim mrvicama?“

„Bolje, ali jedva.“

Saginje se da otvori frižider od nerđajućeg čelika ispod pulta za posluživanje i pojavljuje se sa kartonom mleka i komadom putera.

„Tu sam za sekundu.“ Nestaje u kuhinji, za koju sam sigurna da nije dostupna studentima. Vraća se, grleći jednom rukom činiju sa suvim sastojcima, dok mu iz druge visi neotvorena keska kolačića s čokoladom.

„Popni se ovde.“ Pokazuje na prazan pult.

„Imaš posao od presudne važnosti. Držaćeš mi plašt. Čuvaj ga svojim životom“, kaže, a zatim dodaje: „Ne, ozbiljno, mrtav sam ako ga uprljam. Spremamo *Fantoma* za sledeći semestar.“

Fin zasuče rukave i baca se na posao, mereći mleko i lomeći jaja iznad posude sa suvim sastojcima. Nakon mešanja, izručuje unutra čitavu kesu kolačića s čokoladom i namiguje mi.

„Dakle, kako si znao gde se nalaze sve te stvari?“, pitam. Iznenađena sam njegovom samouverenošću u kuhinji, naročito u *ovoj* kuhinji, koju izgleda dobro poznaje.

Odlazi do drugog pulta i uključuje šporet sa ravnom pločom, pružajući ruku iznad da vidi da li se zagreva. Zadovoljan onim što oseća, klima samom sebi i vadi kutlaču iz korpe sa kuhinjskim priborom ispod pulta. „Ovde radim. To mi je posao tokom studija.“

„A, zato imaš sve ključeve.“

„Ne, to je zbog mog drugog posla. Takođe radim i u rektorovoj kancelariji. Ja sam potrčko. Obavljam mnogo dostava i otud mi ključevi.“

Dva posla. Opa! Prošlog semestra postigla sam prosek 9,0, a nemam nijedan posao. Prednost mrtvih roditelja, ako ste optimista – što, da naznačim, ja nisam – jeste to što imam novac od prodaje porodičnog doma kojim plaćam koledž i zbog kog bi trebalo da diplomiram bez dugova. Mana je, naravno, što nemam roditelje.

„Da li zato nisi išao kući za Božić? Zato što je preskupo?“

Fin ispušta težak uzdah dok kutlačom kružno sipa smesu na šporet. „Ne baš.“

Odlučujem da učutim. Postala sam osoba s pitanjima koju toliko prezirem. Na trenutak, gledamo kako se palačinke krčkaju u tišini.

„Moj tata je kreten. Ne šalje novac otkad sam prošlog leta izašao iz ormara. Kao da je oženivši se crnkinjom potrošio jedino liberalno delo za koje je sposoban u celom glupavom životu, i sad mu je dosta. Nije čak ni pokušao da razume.“ Njegove reči kuljaju u dugoj zadihanoj rečenici kao da ne može da se zaustavi.

„O, Fine.“ Moj odgovor nije prikladan, ali ne znam kako da ga utešim. Dođavola, upoznala sam ga pre samo sat vremena.

„Nisam hteo da se prebacim u drugu školu, pa sam se zatrpao poslovima kako bih platio školarinu. Ali sad padam sve ispite zato što moram toliko da radim. Tako da plan izgleda nije bio besprekoran.“

Prevrće palačinke. Miris je božanstven. Barem nešto.

„Šta je tvoja mama rekla?“, pitam.

„Ništa posebno. Što je trulo. Ne mrzi me iz dna duše kao tata, ali neće da mu se suprotstavi. Ko ih jebe, pretpostavljam.“

Živahno klimam. Čini mi se nepristojnim da kažem *ko ih jebe*, budući da su odrasli ljudi koje ne poznajem. Umesto toga, čujem sebe kako govorim: „Mama mi je umrla od raka u proleće dok sam bila drugi razred srednje, a zatim je tata poginuo u saobraćajnoj nesreći tri meseca kasnije. Sad je moja sestra na nekom putovanju oko sveta i nije me čak ni pozvala da mi poželi srećan Božić.“ Nemam pojma zašto mu ovo govorim. Možda je ispovedanje zarazno.

„Sad ovo moje zvuči glupo.“

Klub usamljenih

„Ne mislim da je glupo. Mislim da je bez veze.“

„I tvoje.“

Fin vadi dva tanjira i poslužuje palačinke, po pet za oboje, naslagane jedna na drugu. Saginje se do frižidera i podiže šlag u spreju, upitno me gledajući.

„Naravno!“ Uvređena sam što pita. Ne poznaje me baš dobro. *Još uvek*, mislim.

Na putu ka kantini, krademo escajg i punimo džepove paketićima sirupa. „Gde bi htela da sediš?“, pita. Stojimo na ulazu u kantine, ispiti-vački gledajući beskrajne redove praznih stolova.

„Tamo.“ Pokazujem kružni separe u najudaljenijem uglu uvek zauzetom grupama prijatelja koji uče uz kafu ili satima bleje. Bar jednom želim da se osećam kao da pripadam. Čak i ako nikog drugog nema da to vidi.

DVA

Fun

Božić #6, 2013. godina

Moj telefon vibrira na noćnom stočiću.

Ko zove ovako rano? Ne znam zapravo da li je rano, ali imam takav osećaj, a nemam snage da otvorim oči i proverim. Čekam da se zvonjava okonča i poziv pređe na telefonsku sekretaricu.

Telefon ponovo počinje da zvoni. Zaječim. Tako sam jebeno mamuran. U ustima mi je osećaj kao da sam sinoć posrkao pozamašan deo Sahare.

„Trebalo li da se javiš?“, neko sa otmenim britanskim naglaskom pita iza mene.

O, sranje. Sinoć sam nekoga doveo kući iz bara.

Nikad to ne radim.

Premotavam sećanja ne bih li otkrio ko je taj čovek u mom krevetu, kako se zove, i da li se nešto desilo između nas. Ne vredi. Ništa.

Podižem pokrivač i virim naniže da vidim da li sam obučen. Takođe ništa.

„Ne brini, bio sam savršeno pristojan. Samo smo se malo ljubili“, kaže. „Pa, poprilično, ako ćemo iskreno.“

Lakne mi na samo nekoliko sekundi, a onda sam uvređen. Čekaj, pa ja sam dobar ulov. Ne idem kući s bilo kim. Zašto ne bi spavao sa mnom? Sem toga, zašto sam go-golcat ako smo se samo ljubili?